

gjeriogens Interesſe at kunne faae Alt, hvad den vil have, uden at komme ud i diſſe ſørgelige Eventualiteter og tomme Num; det er mere behageligt at faae det uden diſſe ſørgelige Ting, det er jo klart; men hvad Interesſe, vi ſkulde have af at fraſkrive os vor Ret og inbillige i, at Forfatningen forvanſtes ved en ſaadan Situation, ſom her vil opſtaa, blot for at fri Regjeringen fra ſørgelige Eventualiteter, det forſtaar jeg ikke. Jeg gjentager derfor, at man bør ikke gjøre ſig nogen Forventning om Indrømmelſe af de Spørgsmaal, ſom Folkethinget ikke kan give efter paa uden Ydmygſe, og hvortil det nu tre Gang afgjort har ſagt Nei; men vil man Fred, Forlig og Forſoning, ſaa ere vi villige dertil ligesaa godt nu, ſom vi altid have været det. Vi ere villige dertil gjennem Forhandling paa andre Omraader og paa Grundlag af den gjensidige Agtelſe for hinandens Ret, ſom man hidtil altid har havt. Det ærede Medlems Meningsſælle, ſom jeg har opleſt Udtalelſer af, har ogsaa udtrykt det ſamme, da han havde Sæde i Rigsdagen og var anerkjendt ſom Fører for Landſthinget. Dette forlange vi fuldt ud, men hvad der ligger udenfor det, ere vi villige til at forhandle om, og vil man virkelig Fred, ſaa man man begynde med at agte ſine egne Principer; derigjennem vil man ogsaa faae os til at agte de Andre. Hermed ſkal jeg anbefale de af Fler-tallet ſtillede Endringsforſlag, ſom gaa ud paa at føre Finantsloven tilbage til den Sittelſe ſom den havde, da den forrige Gang forlod Folkethinget.

Thomsen: Derſom jeg ligesom den ærede Ordfører ſkulde begynde med at udtale, hvad jeg havde ventet, ſaa vilde jeg ſige: Det ſkulde nærmest være det, at man under den nuværende ſjerde Behandling af Sagen, hvor de forudgaaende faktiſte Forhold dog tilſtrækkelig have viſt, at der iaar ligesom iſſor er en principiel Meningsforſkjel mellem Landſthing og Folkething om vedkommende Punkter paa Finantsloven, ſkulde nøies med en ren Skinforhandling idag, og at man havde betragtet denne Behandling ſom et Overgangſtrin, ſom nødvendigviſ ſkulde paſſeres, for at Sagen kunde gaa videre. Jeg havde ventet det, efter hvad Skinforhandling betyder, at det omtrent ſkulde være det Samme ſom ingen Forhandling, og jeg tilſtaar, at efter den kategoriſke Slutningspaſſus, ſom den ærede Ordfører udtalte, synes der, derſom man ſkulde betragte den ſom fuld alvorlig, ikke at være megen Grund til at komme ind paa Forhandlingerne nu. Jeg betragter dog imidlertid det Sidſte, ſom fremkom fra den ærede Ordfører, mere ſom Noget, der paſſende maatte ſiges ved denne Leilighed, netop fordi det ikke er ſidſte Behandling. Men da han gennemgik ſit og ſine Meningsſællers Standpunkt temmelig udførlig, nødtes jeg, uagtet jeg ugjerne i og for ſig vil det,

til ogsaa at maatte udtale mig ligeoverfor ham, navnlig for at fremsætte endel Berigtigelſer til, hvad han har udtalt. Der er af, hvad den ærede Ordfører ſagde, Noget, ſom jeg fuldstændig ſkal lade ligge. Hvad han henviſte til komiſſe Forhandlinger, ſkal jeg lade blive der. Hvad han har udtalt overfor Regjeringen, og ſom han iøvrigt ſelv nærmest synes at betragte ſom Hypotheſer, han fandt lidet antagelige, eller ſom havde en ſaadan Beſtaffenhed, at han næſten vøgrede ſig ved at fremkomme dermed, ſkal jeg, derſom der overhovedet ſkal ſvares derpaa, med Henſyn dertil forudſætte, at den høie Regjering ſelv vil ſvare derpaa. Jeg ſkal kun indſtænke mig til at udtale mig om ſelve de forſkjellige Punkter, overfor hvilke der foreligger forſkjellige Voteringer fra Landſthingets og Folkethingets Side. (Opfordring fra Ingerſlev til at tale høiere). Jeg vilde gjerne tale ſaaledes, ſom det ærede Medlem opfordrer mig til, men jeg maa igjen opfordre ærede Medlemmer til at være lidt mere taufe, da jeg for Dieblittet er ſaa stærkt forſjølet, at det ikke er mig muligt at tale høiere. De Punkter, om hvilke der er Meningsforſkjel, naar man henſer til Landſthingets Votering og til Folkethingets Fler-tals Forſlag, have en dobbelt Karakter, efterſom man ſer de paagjældende Spørgsmaal udelukkende fra Realitetens Standpunkt eller ſer dem i Be-lyſning af den politiſte Situation. Jeg ſkal foreløbig lade den politiſte Side af diſſe Spørgsmaal fuldstændig ligge og holde mig udelukkende til deres Realitet, ligesom den ærede Ordfører. — Med Henſyn til det ſørte Punkt, Dyrtdiſtillaget, er det fuldstændig rigtigt, ſaaledes ſom den ærede Ordfører hævdede, og ſaaledes ſom det er udtalt i Betænkningen, at man i 1878—79 her i Thinget og fra den høitærede Regjerings Side opſatte Dyrtdiſtillaget, ſom da blev givet, ſom et afſluttende Dyrtdiſtillag, idet man forment, at den midlertidige Forhøielſe af enkelte Livsformøndenheders Pris, ſom kaldes Dyrtdi, da var ophørt. Men, naar man anerkjender dette, da vilde det være urigtigt ikke ſamtidig at anerkjende, at baade Folkethinget og Regjeringen være ſig fuldstændig bevidſte, at der var et Henhold til Beſtemmelſerne i de gjældende Love foreſtod en Reviſion af Lønningslovene, og at der i det lange Tidrum, ſom var forløbet, ſiden diſſe Love udkom — nogle af dem ſtamme fra 1870, andre fra 1874 og 1875 — var ſtet en ſaadan Synken af Pengenes Værdi og en ſaadan Fordyrelſe i mange Forhold, at det fra alle Sider erkjendtes, at Lønningerne dengang ingenlunde være høie, tværtimod være for lave, og at vi trængte til Lønningsforbedringer. Dette har været anerkjendt fra Regjerings Side, men er ogsaa anerkjendt fra dette Things Side. Derſom man onſtede det, var Intet lettere end at opløſe hele Spalter i Tidenden af Udtalelſer herom fra dette Things Side og endog fra politiſte Mod-